Til

Georg og Rosa

fra en gammel Ven.

Den 17de Marts 1891.

Mel.: Hvis Du kjender Kjærlighedens Flamme.

Lad os engang nu tænke lidt tilbage,
Hvordan vor Stad saa' ud for treti Aar,
Ei Grund jeg tror, der er til at beklage
Os Gamle, som da var i Livets Vaar.
Vel var vor By jo sluttet ind af Volde,
Og gjennem Porte ud man maatte gaa,
Naar man paa Livet vilde, eller solde
Man længtes efter, og til Søren vilde slaa.

Sig, husker Du, naar vi til Svanholm vanked'
Og endte i den gamle Sissebod;
Vi mang'en Bayer havde i os banket,
Før vi det kjære Vesterbro forlod.
Jeg tror, man dyrked' den Tid Tonekunsten
Langt mer end nu, om end ei med Kritik;
Men bedst man nød den, naar man sad i Dunsten,
Og Tallerkendansen kunde gaa ret kvik.

Du var jo dengang endnu ikke bunden,
Men nok jeg tror Du gjorde Haneben;
En Streng Du havde i Dit Hjerte funden,
Som havde vakt en Følelse saa ren.
Skjøndt bort Du drog for fremmed Strand at gjæste,
Du stadig længtes hjem til Danmarks Land;
Du vilde der en Rose til Dig fæste,
Mod hvem Du magted ei at kunne holde Stand.

Og der blev Stads i gamle Glückstadts Bolig,
Da Du og Rosa skulde Bryllup ha';
Nu er igjen hos Glückstadt det ei rolig,
Thi Eders Max vil Rosa fra dem ta'.
Som dengang ogsaa Eders kjære Gamle
Og mange andre I omkring Jer ser,
Saaledes kan os Glæden atter samle,
Gid den maa følges end af mange, mange fler.

Ja, Georg, Rosa, her er I blandt Venner,
Her mindes I med sand Oprigtighed;
Paany I knytted til Jer gamle Frænder,
De favne Jer idag i Kjærlighed.
Saa vil jeg tømme da mit fulde Bæger
Til Ære for Dig, Georg, og Din Viv,
Med Ønske om, at ene det, der kvæger
Jert Sind, skal times Jer i hele Eders Liv.

Isak Glückstadt

Kiøbenhavn. — Nielsen & Lydiche.